

IV. ЯВЛЕНИЕ.

Иванчо, Ката и прѣдишни-тѣ.

Иванчо. (влиза скачешкомъ) Мале! мале! ето Ката че дойде. Сега вече ще ми дадете симита.

Маріа. (скочи бързо и потегли на странѣ Катѣ) имашъ ли пары Като?

Каша. Немамъ госпожо. — на петъ мѣста ходихъ и неможехъ да ги продамъ. Не ю ли грѣхота и сромота да ми даватъ само два гроша за единъ чифтъ такива добры рѣкавицы! и за това имахъ приликъ да запліувамъ нѣколцина скѣперници.

Маріа. Два гроша! Боже мой! та толко и на менъ сѣ станали, пакъ съмъ изгубила и толкова сѣ врѣме да ги плетѣ.

Каша. Та и азъ имъ това казахъ я! — Казахъ имъ още че тѣ сѣ на юдни сиромаси хора, кои-то ги продаватъ отъ нуждѣ само да земѣтъ нѣкоѣ парѣ.

Маріа. Нужда — наистина — нужда! Иди Като! и земи скоро два-та гроша; купи кафе за мамѣ и единъ симитъ за дѣте-то. А за обѣдъ добръ ю Господъ. Азъ вече немогѣ да работѣ, та незнамъ какво ще ся сторимъ — прѣсти-тѣ ми ся саде рана. —

Каша. (трые очи-тѣ си) горка-та Госпожа!

Иванчо. Катице! дай ми симитеца.

Каша. Ела, душо, съ менъ за юдно да си избереши самичакъ отъ хлѣбарницѣ-тѣ единъ най-бѣлъ и печенъ.

Майка. Сега — сега — почекай още малко — Това става чувамъ вече отъ единъ часъ на самъ. — Азъ си видѣ че съмъ вече омързнала секому; може бы азъ да имъ прѣчѣ на сичко.

Маріа. (въ себе) Боже милостивый! ты знаешь,